

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
ZENIČKO DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 K 004624 17 K 2
Zenica, 23.03.2017 godine

Rješenjem Vrhovnog suda FBiH broj: 04 0 K 004624
17 Kž 2 od 12.04.2018. godine ukinuta Presuda
Kantonalnog suda u Zenici broj: 04 0 K 004624 17 K 2
od 23.03.2017. godine i određeno održavanje pretresa
pred Vrhovnim sudom FBiH. Presudom Vrhovnog
suda u FBiH broj: 04 0 K 004624 18 Kžk od
15.10.2018. godine optuženi oslobođeni od optužbe.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Zenici u vijeću sastavljenom od sudija Tešnjak Nermina, kao predsjednika vijeća, te sudija Kapić Albise i Begović-Devović Jasmine kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Amare Behlić, u krivičnom predmetu protiv optuženih Đerahović Seđada i Šarić Jasmina, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 u vezi sa članom 22 preuzetog KZ SFRJ, odlučujući po optužnici Kantonalnog tužilaštva/tužiteljstva ZE-DO kantona broj:T04 0 KTRZ 0008812 12 od 03.07.2014. godine, potvrđene od strane sudije za prethodno saslušanje Kantonalnog suda u Zenici pod brojem: 04 0 K 004624 14 Kps dana 14.07.2015. godine, izmijenjena podneskom tužioca od 13.11.2015 godine, nakon održanog usmenog i javnog pretresa, u prisustvu Kantonalnog tužioca Tomaš Branislava, optuženih Đerahović Seđada i Šarić Jasmina, te branioca Ljubović Bakira i Ajkić Rame oba iz Zenice, završenog dana 21.03.2017.godine, donio je a dana 23.03.2017 godine u prisustvu optuženih Đerahović Seđada i Šarić Jasmina, te branioca Ajkić Rame iz Zenice, javno objavio sljedeću

P R E S U D U

OPTUŽENI:

1. ĐERAHOVIĆ SEĐAD, zv. „Deba“ sin ... i majke ... rođene ..., rođen ... godine u mjestu ..., općina ..., nastanjen u ... u ..., po narodnosti..., državljanin ..., JMBG: ..., po zanimanju ..., nezaposlen, oženjen, otac četvero djece, pismen, sa završenom SSS, vojsku služio ...u ..., bez činova i odlikovanja, vodi se u vojnoj evidenciji u ..., lošeg imovnog stanja, osuđivan

2.ŠARIĆ JASMIN, sina ... i majke ... rođene ..., rođen ... godine u ..., nastanjen u Ul. ..., općina ..., po narodnosti ..., državljanin ..., JMBG: ..., po zanimanju oficir,oženjen, otac jednog djeteta, pismen, sa završenom VSS-Vojnom akademijom u Sarajevu i Beogradu,zaposlen u ..., bio u aktivnoj vojnoj službi, sa činom brigadira,vodi se u vojnoj evidenciji u ..., odlikovan, srednjeg imovnog stanja, neosuđivan,

Na osnovu odredbe člana 299. tačka c) ZKP FBiH

OSLOBAĐAJU SE OD OPTUŽBE

Da su:

Na području općine Zenica, u naseljima Bukovica i Tetovo u vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, Šarić Jasmin kao pripadnik oružanih snaga R BiH, Vojne jedinice 8013 Zenica, u svojstvu komandira DIV odreda, a Đerahović Sežad, kao pripadnik oružanih snaga R BiH, Vojne jedinice 5687 Zenica, postupali protivno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava, pri tom kršeći odredbe iz člana 3. stav 1. tačka a) i c) i član 147. Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 4. stav 1. i 2. tačka a) Dopunskog protokola II uz Ženevske konvencije iz 1949. Godineo zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, tako što su nečovječno postupali prema civilima, nanoseći im velike duševne i tjelesne patnje i bol, znajući da se radi o civilima srpske nacionalnosti, a od kojih su posljedica B., N. i V. pretrpjeli teške psihičke traume i fizičke povrede, a B.A. je od istih preminuo, na način da su:

1. ĐERAHOVIĆ SEŽAD

Dana 16. juna 1992. godine u ranim jutarnjim satima, sa drugim vojnicima koji su svi bili obučeni u vojne uniforme sa oznakama TO i naoružani puškama, učestvovao u akciji pronalaska ilegalnog naoružanja kod lica srpske nacionalnosti u selu Bukovica, pa kada su došli do kuće B.A., izveli su ga iz kuće zajedno sa njegovim sinovima N. i mldb V. (16 god.), gdje su ih udarali kundacima pušaka, nogama i rukama po cijelom tijelu, da bi potom Đerahović Sežad rekao da N. vode na groblje da im pokaže gdje je navodno zakopano oružje, pa kad isto oružje nisu pronašli, Đerahović Sežad im je rekao da i dalje tuku N., a zatim i da ga streljaju, nakon čega su ovome zavezali oči, prislonili ga uz drvo i pucali rafalno oko njega, zatim su N. vratili pred kuću, gdje su njega zajedno sa njegovim ocem A. i bratom V., a koji su sva trojica vidno pretučeni, predali drugoj skupini vojnika koji su ih odveli od kuće

2. JASMIN ŠARIĆ

Dana 16. juna 1992. godine u prijepodnevnim satima, u prostorijama Osnovne škole „Hasan Kikić“ u Tetovu, gdje je bio smješten „DIV“ odred Vojne jedinice 8013 Zenica, kao komandir navedene jedinice, u kancelariji u koju su dovedeni B. A. i N., zajedno sa drugim, njemu potčinjenim vojnicima, iste tukao rukama, nogama i kundacima pušaka, nakon čega je B.N. izgubio svijest, a kada je došao sebi, vidio je da je bio u drugoj prostoriji odakle je čuo krike i zapomaganje svoga oca kojeg su i dalje tukli, a potom su vojnici N. ponovo ubacili u kancelariju kod Jasmina Šarića, koji ga je zajedno sa njima nastavio tući, od kojih je udaraca N. pao preko nogu svoga oca koji više nije davao znakove života, a potom su u istu kancelariju doveli i B. V. kojeg je takođe Jasmin Šarić tukao zajedno sa drugim vojnicima, sve dok V. od zadobijenih udaraca nije izgubio svijest, pa su ga polijevali vodom, a kada se osvijestio, sveli su ga u podrum i nastavili tući, nakon čega su B.N. i V. odvezli u KP dom u Zenici, gdje su ostali zarobljeni sve do 31.10.1992. godine, kada su razmijenjeni, da bi tijelo mrtvog B.A. vojnici vozilom odvezli do zgrade Hitne pomoći u Zenici, ispred koje su izbacili i ostavili njegovo tijelo.

Čime da bi počinili krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ.

Na osnovu odredbe člana 203. stav 1. ZKP FBiH optuženi se oslobađaju obaveze naknade troškova krivičnog postupka i isti u cjelosti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Na osnovu odredbe člana 212. stav 4. ZKP FBiH oštećeni se upućuju da imovinskopravni zahtjev mogu ostvarivati u parničnom postupku.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo/tužiteljstvo Ze-Do kantona je optužnicom broj T04 0 KTRZ 0008812 12 od 03.07.2014. godine, optužilo Đerahović Seđada i Šarić Jasmina, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 u vezi sa članom 22 preuzetog KZ SFR, počinjenog na način, u vrijeme i mjestu kako je to поближе opisano u izreci ove presude.

Optužnica je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje pod brojem : 04 0 K 004624 14 Kps dana 14.07.2013 godine, a na ročištu za izjašnjenje o krivnji optuženi su se izjasnili da nisu krivi.

Nakon toga zakazan je i vođen glavni pretres, a u toku glavnog pretresa Kantonalno tužilaštvo je pismenim podneskom broj T04 0 KTRZ 0008812 12 od 13.11.2015 godine izmijenilo optužnicu, a optuženi i njihovi branioci nisu tražili odgodu pretresa radi pripremanja odbrane po izmijenjenoj optužnici.

Nakon toga zakazan je glavni pretres koji je vođen i završen presudom ovog suda broj 04 0 K 004624 14 K od 30.11.2015 godine, protiv koje presude je Kantonalni tužilac izjavio žalbu, te je Vrhovni sud FBiH odlučujući o žalbi donio rješenje broj: 04 0 K 004624 16 Kž od 19.01.2017 godine kojim je žalba Kantonalnog tužioca djelomično uvažena, te presuda Kantonalnog suda u Zenici broj 04 0 K 004624 14 K od 30.11.2015 godine ukinuta i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Ovaj sud je postupajući po navedenoj odluci Vrhovnog suda FBiH ponovno vodio glavni pretres, uzimajući za osnov ranije potvrđenu optužnicu, odnosno potom izmijenjenu optužnicu, podneskom od 13.11.2015 godine.

Tokom glavnog pretresa, u ponovljenom postupku, postupljeno je u smislu člana 331. a) stav 4. ZKP FBiH a u saglasnost stranaka i branilaca, su prihvaćeni i pročitani bez neposrednog izvođenja na ponovljenom glavnom pretresu sljedeći dokazi Tužilaštva: iskazi saslušanih svjedoka oštećenih B.N. i B. V. te svjedoka M. S., M.S., B.H., I.H., Š.I., K.N., K. H., te iskaz vještaka neuropshijatar Ejubović dr Ermira, te je izvršen uvid i u ranije izvedene materijalne dokaze i to: Odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti Predsjedništva R/BiH broj 01-011-301/92 od 08.04.1992.godine, („Sl.list RBiH“) br. 1 od 09.04.1992.godine,Uredba sa zakonskom snagom o oružanim snagama R BiH, (Službeni list RBiH broj 4 od 20. maja 1992. godine),Izvod iz MKU za B,A. broj 03-13-3-3070/09 od 14.10.2014. godine,Službena zabilješka CSB Zenica od 16.06.1992. godine,Daktiloskopsko vještačenje od 16.06.1992. godine,Obdukcioni zapisnik broj kri. 105/92 od 17.06.1992. godine,Fotodokumentacija o izvršenoj obdukciji broj 08-03/3-6-102/12 od 27.09.2012. godine,Fotodokumentacija mjesta događaja – selo Bukovica, broj 08-03/3-6-105/12 od 04.10.2012. godine,Fotodokumentacija mjesta događaja – osnovna škola u Tetovu, broj 08-03/3-6-103-1/12 od 04.10.2012. godine,Fotodokumentacija o prepoznavanju po fotografijama (prepoznavanje od strane svjedoka B.N.) broj 08-04/3-6-40/14 od 26.02.2014. godine,Zapisnik o prepoznavanju osobe (prepoznavanje osumnjičenog Đerahović Seđada od strane svjedoka B.N.) broj T04 0 KTRZ 0008812 12 od 12.05.2014. godine,Zapisnik o prepoznavanju osobe (prepoznavanje osumnjičenog Šarić Jasmina od strane svjedoka B. N.)

broj T04 0 KTRZ 0008812 12 od 12.05.2014. godine, Fotodokumentacija o prepoznavanju po fotografijama (prepoznavanje od strane svjedoka B. V.) broj 08-04/3-6-41/14 od 26.02.2014. godine, Zapisnik o prepoznavanju osobe (prepoznavanje osumnjičenog Đerahović Seđada od strane svjedoka B.V.) broj T04 0 KTRZ 0008812 12 od 12.05.2014. godine, Zapisnik o prepoznavanju osobe (prepoznavanje osumnjičenog Šarić Jasmina od strane svjedoka B. V.) broj T04 0 KTRZ 0008812 12 od 12.05.2014. godine, Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka neuropsihijatra prim. dr. Emire Ejubović od 01.07.2014. godine - psihijatrijsko vještačenje oštećenog B.A., Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka neuropsihijatra prim. dr. Emire Ejubović od 01.07.2014. godine - psihijatrijsko vještačenje oštećenog B.N., Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka neuropsihijatra prim. dr. Emire Ejubović od 01.07.2014. godine - psihijatrijsko vještačenje oštećenog B. V., Uvjerenje o pripadnosti oružanim snagama za Đerahović Seđada izdato od strane Grupe za pitanja evidencija iz oblasti vojne obaveze Zenica, broj 07/14-03/1-2-3833/11 od 03.10.2011. godine, Obrasci Vob-1 i Vob-2 za Đerahović Seđada, ovjereni dana 23.07.2012. godine od strane Šefa Grupe za pitanja evidencija iz oblasti vojne obaveze Zenica, Uvjerenje o pripadnosti oružanim snagama za Šarić Jasmina izdato od strane Grupe za pitanja evidencija iz oblasti vojne obaveze Zenica, broj 07/14-03/1-2-3832/11 od 03.10.2011. godine, Obrazac Vob-1 i Personalni karton za Šarić Jasmina, ovjereni dana 23.07.2012. godine od strane Šefa Grupe za pitanja evidencija iz oblasti vojne obaveze Zenica, te je kao dokaz uložio zapisnik o saslušanju svjedoka K.N. sačinjen u MUP Zenica Uprava policije dana 10.09.2013 godine, zapisnik o saslušanju svjedoka Š. I. sačinjen u Kantonalnom tužilaštvu Ze- do kantona dana 11.04.2013 godine, pod brojem: T04 0 KTRZ 0008812 12, izvod iz kaznene evidencije za osumnjičene Đerahović Seđada i Šarić Jasmina, broj 08-03/7-4-04-2-2-821/12 od 11.12.2012. godine

U smislu odredbe člana 331. a) stav 4. ZKP FBiH prihvaćeni su i dokazi odbrane optuženog Đerahović Seđada koji su izvedeni na ranijem glavnom pretresu i to iskazi svjedoka: K. M., K.H., H.T. i S.S., kao i iskaz svjedoka S.R. iz istrage dat u MUP Zenica Uprava policije dana 20.12.2013 godine, koji iskaz- zapisnik o saslušanju ovog svjedoka je ranije priložila odbrana kao dokaz, kao i zapisnike o saslušanju svjedoka oštećenih B.N. i B. V. datih Kantonalnom tužiocu u prostorijama Ambasade BiH u Kanberi, Australija, pod brojem T04 0 KTRZ 0008812 12 od 12.05.2014 godine, a koji zapisnici su u kopiji a prije preuzimanja istih izvršeno je upoređivanje tih zapisnika sa originalima zapisnika koje je posjedovao tužilac, te su stranke potvrdile da kopije odgovaraju originalnim zapisnicima, te je branilac Ljubović Bakir priložio i dvije fotografije B.N. sa facebook profila, te je prihvaćen iskaz optuženog Đerahović Seđada dat u u svojstvu svjedoka.

U smislu odredbe člana 331. a) stav 4. ZKP FBiH prihvaćeni su i dokazi odbrane optuženog Šarić Jasmina koji su izvedeni na ranijem glavnom pretresu i to iskazi svjedoka: M. A. i K.Z., te iskaz optuženog Šarić Jasmina dat u svojstvu svjedoka, kao i dokazi koje je ranije priložio branilac i to: presuda Okružnog suda u Banja Luci broj 11 0 K 013172 13 K od 23.05.2014 godine, presuda Vrhovnog suda Republike Srpske broj: 11 0 K 013172 14 Kž od 21.10.2014 godine, te presuda Suda BiH broj: X-KRŽ-07/405 od 30.06.2009 godine.

Kantonalno tužilaštvo u ponovljenom postupku nije imalo novih dokaznih prijedloga, niti predlagalo eventualno ponovno neposredno saslušanje bilo kog od ranije saslušanih svjedoka, a takođe ni branioci optuženih Đerahović Seđada i Šarić Jasmina a niti sami optuženi nisu imali novih dokaznih prijedloga, a koje pravo im je kao i Tužilaštvo omogućavao član 331. a) stav 3. ZKP FBiH. Sud nije izvodio bilo kakve svoje dokaze, jer nije smatrao niti našao za potrebnim izvođenje bilo kakvih dokaza, obzirom na činjenice i okolnosti koje su iz izvedenih dokaza stranaka i branilaca nađene dokazanim odnosno ne dokazanim.

Prevažodna je obaveza Kantonalnog tužilaštva da dokazuje činjenice i okolnosti koje predstavljaju opšta ili posebna obilježja krivičnog djela koje se optuženima stavlja na teret, i ostvarenje tog prava je bilo omogućeno Kantonalnom tužiocu kako u ranijem postupku tako i u ponovljenom, a takođe i odbrani optuženih.

Branilac optuženog Đerahović Seđada je u ponovljenom glavnom pretresu dao prijedlog da se izvede dokaz utvrđenje rastojanja između kuća oštećenih i groblja, gdje je bilo navodno zakopano oružje, koji prijedlog je sud odbio, obzirom da se ne radi o novom dokaznom prijedlogu ili utvrđivanju nekih novih bitnih činjenica koji bi bili od značaja za donošenje odluke i presuđenje u ovoj stvari, te je stoga, taj prijedlog obijen kao nepotreban, a i ne radi se o novom prijedlogu u smislu člana 331. a) stav 3. ZKP FBiH.

Kako su u toku ponovljenog glavnog pretresa branioci i optuženi ostali pri ranije istaknutim prijedlozima da se kao nezakoniti dokazi iz spisa izdvoje zapisnici o prepoznavanju osumnjičenih Šarić Jasmina i Đerahović Seđada od 12.05.2014 godine, kao i fotodokumentacija o prepoznavanju po fotografijama a koje su vršili svjedoci B.N. i B. V., a fotodokumentacija je pod brojem: 08-04/3-6-40/14 od 26.02.2014 godine, obzirom da je prepoznavanje izvršeno bez prisustva optuženih ili njihovih branilaca i da je time povrijeđeno pravo na odbranu i da prepoznavanje nije izvršeno u skladu sa članom 99. stav 3. ZKP FBiH, a urađeni zapisnici o prepoznavanju sadrže hemijskom olovkom upisane brojeve koji odgovaraju fotografijama branjenika, a ostali tekst je kucan odnosno kompjuterski obrađen. Branioci su istakli prigovore na nezakonitosti i službene zabilješke od 16.06.1992 godine, a koja se odnosi na konstatacije o pronalasku leša, te daktiloskopskom vještačenju od 16.06.1992 godine.

Ove prigovore odbrane na nezakonitost dokaza, ni u ponovljenom glavnom pretresu, vijeće nije prihvatilo jer smatra i dalje da je prepoznavanje na osnovu fotografija urađeno u smislu odredbe člana 99. stav 4. ZKP FBiH a o vjerodostojnosti tih dokaza zapisnika, sud će dati obrazloženje u nastavku ove presude, a takođe je odbijen i prigovor o nezakonitosti dokaza-službene zabilješke obzirom da ista predstavlja samo konstatacije o činjenicama pronalaska leša, te vezano za obavljanje daktiloskopskog vještačenja a sve radi utvrđivanja identiteta osoba i ne predstavlja saznanje službenog lica o okolnostima samih događaja koje su optuženima stavljeni na teret optužnicom, niti su u toj službenoj zabilješci sadržani saznanja službenog lica iz eventualno obavljenih razgovora sa nekim drugim licima koja se pojavljuju kao svjedoci u postupku.

U ponovljenom postupku glavnog pretresa održanog u smislu člana 331. a) ZKP FBiH, te na osnovu prihvaćenih dokaza optužbe tako i odbrane, cijeneći ih pojedinačno i u međusobnoj vezi, u skladu sa principom slobodne ocjene dokaza, ovaj sud nalazi da nije dokazano da su optuženi u vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini a koja okolnost neposredno proizilazi Odluke predsjedništva R BiH o proglašenju neposredne ratne opasnosti broj 1 od 09.04.1992 godine, kao i iskaza saslušanih svjedoka da je već na teritoriji BiH postojao oružani sukob, počinili krivično djelo koje im se izmijenjenom predmetnom optužnicom stavlja na teret.

Naime, optužnica je u svom sadržajnom pogledu kada se radi o konkretnim postupcima i radnjama optuženih, sačinjena na osnovu iskaza iz istrage, prije svega oštećenih B.N. i B. V. i ti iskazi su Tužilaštvu poslužili kao činjenični osnov sačinjavanja predmetne optužnice i opisa radnji optuženih, a kako su navedene u izmijenjenoj optužnici. U toku glavnog pretresa

Tužilaštvo je saslušalo osim svjedoka B.N. i B. V., i svjedoke M.S., M.S., B.H., I. H., Š. I., K.N. i K. H., a iz sadržaja iskaza ovih svjedoka koji su saslušani na glavnom pretresu (u toku postupka tužilac je priložio kao dokaze i zapisnike svjedoka B.H. i Š.I. koje su oni dali u istrazi), proizilazi da navedeni svjedoci nisu bili neposredni očevidci bilo koje radnje ili aktivnosti optuženih, a kako su one opisane u optužnici. Dakle, ne radi se ni o jednom svjedoku koji je bio neposredni očevidac onih radnji i postupaka koje tužilac stavlja na teret optuženima Đerahović Seđadu i Šarić Jasminu.

Obzirom na ovu činjenicu, ovaj sud je posebno pažnju usmjerio na sadržaj iskaza svjedoka B.N. i B. V., kako one iz istrage tako i sa glavnog pretresa, te je te iskaze u njihovoj ukupnosti cijenio sa aspekta uvjerljivosti, jasnosti i određenosti pa samim tim i sa aspekta vjerodostojnosti tih iskaza u pogledu bitnih činjenica i okolnosti koje inače čine obilježja predmetnog krivičnog djela za koje su optuženi terećeni optužnicom, a prije svega u pogledu toga da li su optuženi poduzimali konkretne inkriminisane radnje iz optužnice prema oštećenima i da li je to poduzimano u vrijeme oruženog sukoba , koju činjenicu je kao sve druge navode optužnice bilo dužno van svake razumne sumnje dokazati tužilaštvo u toku postupka.

Svjedok oštećeni B.N. u svom iskazu na glavnom pretresu je naveo da je dana 16.06.1992 godine ujutro, došla vojska u maskirnim uniformama koja je njega njegovog brata izvukla iz kreveta ispred kuće i odmah počela da šuta, udara ivrijeđa tražeći oružje kojeg nije bilo u kući. Navodi da je međutim vojnicima bilo Đerahović Seđad kojeg je poznao jer su zajedno išli u osnovnu školu, srednju školu i na posao. Nakon što vojnici nisu našli ružje u kući i oko kuće grupa od 10-ak vojnika, među kojima je bio i prvooptuženi Đerahović ga vode na groblje i tu su ga stavili pored drveta hrasta, stavili mu povez na oči i simulirali strijeljanje. Neko je rekao hajde da ga ubijemo i dvojica vojnika su stali repetirali puške i ispalili su metak. Na nakadni upit tužioca je rekao da su se čuli pucnji, ali ne može da se izjasni da li su pojedinačni ili rafalni, i da su metci otišli negdje oko njega, a isti vojnici su bili pored njega nakon skidanja poveza s očiju, osjećao je jak strah. Nakon toga ga vraćaju kući gdje zatiče sve razbacano, a oca i brata svezane žicom, pretučene i krvave a mater je bila ispred kuće. Nakon toga, tako svezane svu trojicu, pješke, odvođe prema Banlozima u osnovnu školu u Tetovu te kada su došli u Banloze vojnici, njih 7-8 među kojima nije bio Đerahović Seđad, pozivali su mještane i govorili „evo četnika, uhvatili smo ih“. Kada su došli u školu udarali su ih sa svih strana, čupali i tukli ko će bolje-ko će jače i tako cijeli dan, niko ih nije ispitivao. Nakon toga ušli su u kancelariju u kojoj je bio vojnik u maskirnoj uniformi i imao je znak kapetana odnosno stari jugoslovenski znak za oficire, kojeg tada nije znao, ali je čuo kada se javljao na telefon riječima „Šarić Jasmin na telefonu“. Tog momenta ih razdvajaju u različite učionice i cijelo vrijeme čuje krike oca. Navodi i to da ga je 100 % i Šarić Jasmin udario nekoliko puta, a koliko puta, istakao je da ne može da se sjeti, te da su mu oči od udaraca bile zatvorene. Kada je primio udarac u potiljak duže vrijeme je sve čuo ali nije mogao da osjeti tijelo i tom prilikom je čuo oca kako zapomaže „Joj djeco, joj! Šta je ovo!“ nakon čega više nije čuo očev glas, da bi ga u neko doba dana odnijeli u drugu prostoriju i kada su ga spustili osjetio je da je na nekom nepomičnom dijelu kada je ušao neko i počeo da viče „Šta ste ovo radili, ubiste ovu dvojicu! To nije smjelo da se desi! Tako se ne pravi država!“ nakon čega su odvedeni u KPZ gdje je vidio svog brata, vidno pretučenog i saznao sa sudbinu svoga oca. Oštećeni i danas osjeća jake posljedice maltretiranja jer su mu slomljena rebra, grudni koš, napuknuta noga i od tada ima velikih problema sa bubrezima.

U svom iskazu datom u istražnom postupku dana 12.05.2014 godine B.N. je naveo da su dana 16.06.1992 godine u selo Bukovica pred njegovu kuću došli vojnici obučeni u maskirne

uniforme, koji su u selu pretresali srpske kuće i tražili oružje, kojeg nije bilo u njegovoj kući. U toj grupi vojnika poznao je Đerahović Seđada sa kojim je išao u osnovnu i srednju školu. Četiri vojnika su ušla u kuću i iz kreveta izveli njega, brata V. i oca A., i odmah su ih pošli tući kundacima, rukama i nogama i čim su god stigli. Zatim je Seđad naredio da njega vode na groblje da im pokaže gdje je zakopano oružje, pa kad nisu ništa našli počelo je izživljavanje destak vojnika kojima je komandovao Đerahović. Tukli su ga na samom groblju a Seđad je naredio da ga streljaju. Zavezali su mu oči, prislonili na neko drvo i zapucali rafalno prema njemu. Čuo je metke iznad glave a kad su mu skinuli povez sa očiju vidio je Đerahovića ispred sebe sa puškom. Zatim su ga vratili kući gdje je vidio pokojnog oca i brata koji su već bili pretučeni a kuća otvorena i razbacane stvari. Zatim su ih svezali žicom i povelih prema Banlozima te su ih tukli sve do škole u Tetovu. Tu su ih tukli svu trojicu rukama, kundacima i nogama i tu ga je tukao Đerahović sa ostalima, a tukao ga je i M.L. koga nije poznao a koji mu se sam predstavio. Tu je još vidio i R.S.koji je bio u oficirskoj uniformi a koji mu je verbalno prijetio. Njega i oca su uveli u kancelariju od pedagoga škole u kojoj je sjedio komandir te jedinice i ta osoba se u jednom momentu javila na telefon i predstavio se kao Šarić Jasmin kapetan i komandir te jedinice, u toj kancelariji su ih tukli njih nekoliko a i sam Šarić. Od udaraca se onesvijestio a kada je došao sebi čuo je krike i zapomaganje oca koga su i dalje tukli. Ponovo su ga ubacili u tu kancelariju, i od udaraca je pao preko očevih nogu, i sjeća se da je u jednom trenutku ušao jedan čovjek u ovu kancelariju, i počeo galamiti na prisutne vojnike i samog Šarića, govoreći da nije smjeo to uraditi-ubiti ljude. Očito je mislio da je i on mrtav a po tonu i njegovom nastupu vidjelo se da je nadređen i Šarić. Ne sjeća se kako je prebačen u Zenicu a u autobusu je došao svijesti, i prevožen je sa još nekoliko ljudi u KPZ Zenica gdje je ostao do razmjene. Za oca nije čuo gdje je završio dok nije čuo vijest na radiju u KPZ da je B.A.osoba koja je pronađena mrtva ispred poliklinike.

Svjedok oštećeni B. V. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da su u junu mjesecu 1992 godine ujutro u kuću u kojoj su živjeli on, otac, majka i stariji brat upali vojnici koji su tražili oružje i čim su ušli u kuću uperili su puške u njega, izveli ga napolje i svezali, dok su u podrumu već bili otac i majka, a brat pored kuće kojeg brzo odvođe. U roku od sat vremena vratili su se sa nj starijim bratom koji je bio vidno pretučen. Krv mu je lila iz usta i nosa kada su ih vezali žicom i svu trojicu zajedno povelih prema selu Banlozi do Tetova. Kada su došli u selo Banloze vojnici su pozivali mještane riječima „evo četnika“, a kada su došli u osnovnu školu Hasan Kikić odmah na ulazu je dobio udarce u glavu i leđa, a zatim su ih svu trojicu tukli kablovima, a njega je jedan od vojnika udario drvenim kundakom od puške uz prijetnju „Ti ćeš da kažeš gdje je oružje! Ti ćeš da pokažeš!“ dok su ih otac i brat, po ko zna koji put, ubjeđivali da nemaju nikakvo oružje. Nakon toga ga grupa od 8-10 vojnika odvodi na Lisac gdje su ga doveli na teren između dvije bukve i natjerali da kopa, pa kada nisu pronašli ništa neko od vojnika ga je udario u glavu nakon čega gubi svijest. Poznao je Seđada Đerahovića jer je išao u školu sa njegovim bratom N.. Bio je i on među tih 10-tak vojnika, udarali su njega, oca brata, i to su činili prije nego što su ih povelih prema selu Banlozi. Kada dolazi svijesti tjeraju ga kaže da se oružje nalazi kod L. J.u đubrenjaku, gdje ga odvođe i opet tjeraju da kopa po đubrenjaku, kada dolazi komšija S.M., a zatim ga odvođe u kuću M.S. gdje njega i S. odvođe u podrum i udaraju čekićem od kojih udaraca je zadobio povrede u vidu preloma 7 rebara, puknuće grudnog koša, napuknuće na desnoj natkoljenici i lijevoj potkoljenici. Zatim ga vraćaju u osnovnu školu u Tetovu gdje ga odmah na ulazu tuče 10-15 vojnika i dvojica provode do kancelarije pedagoga gdje ga neko udara po glavi, iza vrata gdje je izgubio svijest, a nakon toga uvode ga u kancelariju u kojoj je sjedio čovjek u maskirnoj uniformi sa zelenom beretkom na glavi, kojeg nije poznao, govoreći „Ovo je naš komandant Jasmin Šarić, sad će on malo da ti jebe mater četničku“, na što je ovaj zagalamio i rekao „Šta govoriš moje ime!“ nakon čega prima udarac i pada u nesvijest. Kada dolazi svijesti, budi se u lokvi krvi i odvođe

ga u mali kamion u kojem mu jedan od vojnika govori „Sad ćemo da ti donesemo tvog mrtvog četnika“, mislivši na njegovog oca, te kroz 10-ak minuta donose tijelo i govore „Evo ti tvog četnika, pa se ispričajte vas dvojica!“. Na kraju navodi da su ih odvezli u grad, da je bio mrak i da su rekli „Izbaci to govno napolje i bježi“ te je poslije saznao da su to izbacili nj oca kod poliklinike, a njega i brata odvezli u Dom JNA gdje je nastavljeno maltretiranje, a zatim KPD Zenica gdje ga je pregledao doktor i rekao da je preko 80% nj tijela bilo u modricama, konstatovao mu prijelome i povrede i dao lijekove.

U istražnom postupku, na zapisnik od 12.05.2014 godine, oštećeni B. V. je istakao da je 16.06.1992 godine spavao kada su u njegovu sobu ušla tri vojnika naoružana puškama u vojnim uniformama sa oznakama TO, sa zelenim beretkama na glavi, pa su ga izveli napolje i odmah svezali žicom, te počeli pitati za oružje. Poznao je vojnike K.N. i H. K. a bilo je oko 20 vojnika ispred kuće. Tad su ga počeli tući rukama i nogama, a u podrumu su tukli oca i majku, dok su brata odveli prema groblju. Kad su se vratili primjetio je da su i N. tukli. Nakon što je došlo još vojnika nastavili su tući oca i N. te ih sve maltretirali i ponižavali tražeći da kažu gdje je oružje, pa su čak tražili i helikopter. Zatim su ih odveli svu trojicu u školu u Tetovo, gdje su ih tukli rukama, nogama i kundacima pušaka. Tu su mu pukla dva rebra, a zatim ga je 12 vojnika uvelo u kombi i povezli prema planini Lisac da pokaže gdje je oružje. Tuklisu ga u kombiju ali i na Liscu, tjerali ga da kopa kod nekih bukava da nađe oružje. Od tih vojnika poznao je Đerahović Seđada i K.N. zvani „K.“. Potom su ga odveli kod kuće L.J. da kopa u đubreluku da traži oružje, te su ga tukli. Odatle su ga odveli u kuću S. M. gdje su ga nastavili tući, te mu je puklo rebro na drugoj strani od udaraca čekićem. Nakon toga povelu su ga prema Gradišću gdje je usput vidio K.K. koji ga je vrijeđao pa su ga i dalje vodili i tukli, te mu je tada slomljena noga od udaraca. Nakon toga su ga odveli u školu u Tetovo uveli ga u kancelariju pedagoga i rekli mu „sada ideš našem komadantu Jasminu Šariću da ti on malo jebe mamu“. Vidio je osobu koja je sjedila i isti se izderao na ovog vojnika koji ga je uveo i zagalamio „što govoriš moje ime“ nakon čega su ga počeli opet tući pa je izgubio svijest. Kada je došao sebi, jer su ga polijevali vodom, sveli su ga u podrum gdje je bila ložionica škole i tu mu je jedan od vojnika skočio na leđa, i tukao ga nogama nakon što je pao, izgubio je svijest a probudio se u lokvi krvi. Opet kada se probudio skinuli su mu žicu kojom su mu bile vezane ruke, izveli ga i ubacili u kamion „tamić“ i tu mu ruke ponovo vezali žicom za arnjeve od cerade. Bio je premlaćen i krvav, ali se sjeća kada su donijeli oca ubacili u kamion govoreći „ovaj četnik je završio svoje“, dozivao je oca ali se nije micao, niti je davao znake života. Sljedeće čega se sjeća je bilo kada je iz kamiona izveden u Dom JNA, gdje su ga nastavili ispitivati i gdje mu je jedan od njih stavio šarafciger pod grlo, tražeći da kaže gdje je oružje, a odatle je izveden i ubačen u jedan minibus sa još nekoliko pretučenih ljudi. Tu u tom busu ponovo je vidio brata N. i jedva ga je prepoznao pošto je bio krvav i pun modrica. Prebačen je u KP Dom gdje je nakon nekoliko dana čuo za očevu smrt i to preko radija.

Upoređujući iskaze svjedoka oštećenih koje su dali u istrazi sa svjedočenjima i koje su iznijeli na glavnom pretresu po sadržaju, vijeće nalazi da postoje određene nelogičnosti i kontradiktornosti kako u pojedinačnim iskazima oštećenih datih u istrazi, u odnosu na one sa glavnog pretresa tako i međusobne suprotnosti u iskazima oštećenih zbog kojih se njihovi iskazi ne mogu uzeti kao pouzdan osnov za izvođenje zaključaka da su optuženi postupali na način kako je to opisano u izreci ove presude.

Tako komparirajući izjave iz istrage i na glavnom pretresu kada se radi o iskazu svjedoka B.N., te izjave se ne podudaraju prije svega na okolnosti kada su ih svezali vojnici koji su prvi došli pred njihovu kuću jer svjedok B. N. na glavnom pretresu nije siguran da je Seđad

izdavao naredbe, niti zna ko je izdavao naredbe pravdajući to strahom, iako je u istrazi potpuno siguran da jeupravo Seđad komandovao, bio glavni i on izdavao naredbe, pa tako i naredbu da ga navodno strijeljanju, te je govorio da je on četnik. U istrazi tvrdi da je rafalno pucano na njega prilikom „strijeljanja“ dok na glavnom pretresu prvo izjavljuje da su vojnici ispalili metak a onda na upit tužitelja da li su pucali rafalno ili pojedinačno ne može da se izjasni, ali sada kaže da je ispaljeno više metaka. U istrazi ne spominje da je Seđad ili bilo ko govorio kao je on četnik. Najbitnija razlika po nalaženju ovog vijeća odnosi se na njegovu izričitu izjavu u istrazi da su ga od kuće do škole u Tetovu vodili vojnici sa kojima je došao optuženi Seđad i da je on išao u grupi koja ih je vodila u školu u Tetovo, dok na glavnom pretresu je izjavio da su ih u školu u Tetovu odveli drugi vojnici koji su došli dok je on bio na groblju, a da Seđad nije bio među njima i da ne zna gdje je ta prva grupa vojnika otišla.

Iskaz svjedoka oštećenog B. V. takođe po nalaženju vijeća sadrži bitne razlike kojima se dovodi u osnovanu sumnju uvjerljivost i vjerodostojnost iskaza. Naime, na glavnom pretresu ovaj svjedok za razliku iskaza u istrazi, ne spominje da je poznavao vojnike K.N. i H.K.kada je pred kuću došlo oko 20 vojnika ispred kuće, već tvrdi da je došlo oko 10 vojnika, a ne spominje da je tada nekog prepoznao. Dalje na glavnom pretresu ne spominje da su vojnici tukli njegovog oca i majku u podrumu, već da su isti prekopavali stvari u podrumu gdje su bili njegov otac i majka. Na glavnom pretresu ne spominje da je neko tukao ispred kuće i njegovog oca i N., već samo njega, te da je u grupi vojnika koja ih je vodila u školu u Tetovu prepoznao Seđada, iako je u istrazi tvrdio da je Seđada vidio tek po povratku iz škole na Lisac te da su ga tada tukli, dok na glavnom pretresu tvrdi da ga u kombiju nisu tukli i da su mu dali cigaretu. Po nalaženju vijeća iskazi ova dva svjedoka oštećena dati na glavnom pretresu bitno se razlikuju od njihovih iskaza u istražnom postupku, iako su dati u relativno kratkom vremenskom roku od 10 mjeseci, pa se stoga isti iskazi dovode u sumnju u pogledu vjerodostojnosti. Pored toga, njihovi iskazi se razlikuju međusobno na okolnosti da li je optuženi Seđad kritičnog dana naređivao drugim vojnicima šta da rade, da li je s prvom grupom vojnika učestvovao u dovođenju ovih svjedoka u školu u Tetovo, pa su na te okolnosti dakle njihovi iskazi dijametralno suprotni. Svjedok B.N. je siguran kako ističe na glavnom pretresu da optuženi Seđad nije bio u toj grupi vojnika, već da ih je sprovodila druga grupa vojnika koji su naknadno došli pred njihovu kuću. Takođe njihovi iskazi su potpuno suprotni u odnosu na način navodnog nanošenja povreda od strane prve grupe vojnika, u kojoj je bio optuženi Seđad, te u tome kome i gdje su te povrede nanesene. Tako V. navodi da ih kod kuće niko nije udarao kundakom puške, da niko nije tukao njegovog oca kod kuće, što je istakao na glavnom pretresu, dok N. sasvim suprotno navodi da su tučeni svi ispred kuće i to rukama, nogama i kundacima pušaka, a a ove okolnosti nije potvrdio bilo koji drugi svjedok optužbe, pa ni M.S., ni M. S. a niti S.R..

Svjedok B.N. u istrazi je istakao da se u školi u kancelariji osoba predstavila kao Šarić Jasmin kada se javio na telefon, te da su ga tukli pa i Šarić kog nije poznavao, dok na glavnom pretresu ne kaže u iskazu da ga je Šarić Jasmin tukao, nego kaže da su dolazili sa svih strana i tukli ga, čupali, dok još nije uveden u kancelariju, te samo opisuje da je osoba u kancelariji bio u maskirnoj uniformi, imao je znak kapetana , stare JNA, a ne kaže da ga je ta osoba koja se na telefon predstavila kao Šarić Jasmin, tukla, nego na naknadni upit tužioca izjavio je da ga je i Šarić 100% udario, ali koliko puta ne zna.

Ovaj svjedok ne opisuje čime i kako ga je to optuženi Šarić udario, ili udarao, tako da je iskaz nejasan, neuvjerljiv i nepouzdan, i ne nalazi potvrdu u bilo kom drugom izvedenom dokazu optužbe ni subjektivnog a ni dokazu objektivnog karaktera, te kao takav ne može poslužiti kao osnov za izvođenje pouzdanih zaključaka da je optuženi Šarić Jasmin vršio inkriminisane

radnje iz optužnice prema oštećenim B.N. i V., dakle da je iste tukao rukama nogama i kundacima pušaka, a niti da je ove radnje poduzimao prema oštećenom B.A..

Takođe iskaz svjedoka B. V. u pogledu opisa osobe koja je bila u kancelariji ne odgovara opisu kog je dao svjedok N., obzirom da V. ističe da je osoba u kancelariji u koju ga je uveo neki vojnik i predstavio istog kao Šarić Jasmina, imao zelenu beretku na glavi, ali u svom iskazu je istakao da ga nije to lice udarilo, nego da je zadobio udarac iza leđa , što tvrdi na glavnom pretresu, dok je u istrazi govorio suprotno.

Iz iskaza svjedoka oštećenih proizilazi da oni nisu poznavali optuženog Šarić Jasmina u vrijeme kritičnog događaja, a svjedok B.N. tvrdi u svom iskazu da su mu oči bile zatvorene, ali pored toga potvrđuje da ga je fizički maltretirao i optuženi Šarić iako tada nije poznao optuženog Šarić Jasmina, pa se zaista postavlja pitanje kako ovaj svjedok na ovaj način iznosi takvu tvrdnju i tereti optuženog, a nesporna je pri tome činjenica da optuženog Šarić Jasmina tokom tog događaja ovaj svjedok uopće nije poznao.

Niko od ostalih saslušanih svjedoka optužbe, pa ni odbrane nije ni djelomično potvrdio iskaze svjedoka oštećenih, pa ni inkriminacije iz optužnice, niti je bilo tko vidio tog dana ili čuo da su oštećeni svjedoci zlostavljani, maltretirani, od strane optuženih, niti da je vršeno navodno strijeljanje nekog od B.na mjesnom groblju.

No, i pored toga potrebno je istaći i to da ovo vijeće nema dilema da su oštećeni kao i otac im, zlostavljani prilikom dovođenja u osnovnu školu u Tetovu , gdje su sva trojica od strane svjedoka K.N., viđena i povezana žicom, ali nisu bili tučeni, kako je rekao svjedok kada ih je on vidio, niti je ovaj svjedok kako kaže vidio povrede kod istih, ali su bili u strahu kako navodi, a vidio ih je u školi gdje je rekao vojnicima da ih odvežu što su i učinili, a potom mu je A.rekao „spasi mi sinove“ na što mu je odgovorio da to nije njegova jedinica te ako imaju neko oružje da ga predaju. Na upit tužioca koja je jedinica bila u školi svjedok je izjavio da se ne sjeća, da je tada prvi put vidio uniforme, da su bili maskirani te da su i nj teško pustili u školu, dok je u svojoj izjavi od 10.09.2013.godine u MUP-u izjavio da misli da se radi o jedinici 25-ica a kroz priču da je čuo da je jedinicom komandovao Šarić Jasmin kojeg ne poznaje niti ga je ikada vidio. Dodao je i to da idući kroz školu vidio je i komšije M. S., M.S. i M.R., pa je vojnicima koji su tu stajali rekao da ih puste jer nisu četnici. Naknadno su oni i pušteni,a poslije je čuo da je A. pronađen mrtav. Svjedok je kako je istakao otišao u školu u Tetovu, jer je po povratku sa linije iz Visokog čuo da su privedeni neke njegove komšije četnici.

Svjedok K.H. je u svom iskazu datom na glavnom pretresu naveo je da je u junu mjesecu 1992.godine bio angažovan u Teritorijalnoj odbrani te je bio raspoređen na releju Lisac kada im je dojavljeno da se kreće vojska oko releja na što su njih 5-6 vojnika sišli niže u odnosu na relej i našli kombi u kojem je bio vozač, istog zarobili. Vozač im je rekao da je pripadnik jedinice 25-ica i da su pripadnici njegove jedinice doveli B. V.da traže naoružanje koje su srbi zakopali nakon čega su vozača i kombi poslali u centar Teritorijalne odbrane u Gradište odakle je isti pušten. Na kraju navodi da je od komšija čuo da je B.A. nađen pred poliklinikom mrtav, a njegova djeca sprovedena u KPZ.

Iskazi svjedoka K.H. i K.N. potvrđuju iskaz optuženog Seđada Đerahovića da on nije maltretirao niti privodio porodicu B. u školu u Tetovu, odnosno da nije u vezi sa njihovim dovođenjem u školu u Tetovu, a o čemu su se kako je to već naprijed u obrazloženju presude

navedeno, oštećeni B.N. i B. V. suprotno izjašnjavali čime je i doveden u sumnju njihov iskazu pogledu učešća optuženog Đerahović Seđada u radnjama opisanih u optužnici.

Svjedok I.H. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je dana 12.05.1992.godine primljen u jedinicu zvanu 25-ica tj. diverzantsko izviđačku četvu čiji je komandant bio Šarić Jasmin sa sjedištem najprije u osnovnoj školi u Zenici Meša Selimović, a zatim u osnovnoj školu Hasan Kikić u Tetovu. Dalje navodi da je zajedno sa 10-ak vojnika od Šarić Jasmina dobio zadatak da ide običi Lisac, što su i učinili te su otišli u Gradište prema Bukovici i u Bukovici vidjeli kako čovjek u maskirnoj uniformi prekopava A. i njegovi djecu i pronalazi kod njih naoružanje. Isti vojnik im je rekao da A. i njegove sinove odvedu u jedinicu na informativni razgovor, što su i učinili i svezane ih povelili u kasarnu u osnovnoj školi Hasan Kikić kojom prilikom ih niko nije tukao dok nisu došli u školu na autobuskoj stanici gdje su počeli da ih tuku civili iz Tetova i Gradišta te su iste predali dežurnom oficiru. Na kraju navodi da mu dalja sudbina B. nije poznata sem onog što je čuo na radiju tj. da je jedno lice, mrtvo, izbačeno kod poliklinike i tako se počelo pričati da je to otac kojeg su priveli, kao i da je na nj upit ko je to učinio u jednici niko ništa nije htio da kaže, čak je postojala naredba izdata od komandanta Šarić Jasmina da se o tome ne priča. Na prigovor optuženog Šarić Jasmina na konstataciju svjedoka da je izdato neko naređenje da se o tome šuti i na pitanje svjedoku je li to naređenje čuo direktno od njega svjedok je izjavio da nije direktno čuo od Šarić Jasmina ali da je isti imao svoje komandire desetina te da je u objektu čuo da se ne priča o tome u kasarni i da se to zaboravi.

Svjedok B.H. na glavnom pretresu izjavio da je od aprila 1992.godine bio pripadnik jedinice koja se zvala 25-ica TO. Na pitanje tužitelja da li je neko bio privođen u junu mjesecu 1992.godine na mjestu gdje je bila smještena njihova jedinica odnosno u školu svjedok navodi da se u tom periodu nije znalo „ni ko pije ni ko plaća“ te da je komandant bio Šarić Jasmin, kao i da je u školi vidio B.N. sa kojim je išao u školu i njegovog brata, ali da ne zna ko ih je i na koji način priveo. Navodi da je N.tom prilikom bio krvav, da ga je pitao „Šta je bilo N., hoćeš li vode?“ na što je N. kimnuo glavom i on mu je dao vodu i izašao jer ne podnosi krv. Na kraju navodi da je za dalju sudbinu B. samo čuo priče i to da su odvedeni u KPZ, a da im je otac imao infarkt.

Dakle, ni svjedok I.H. a ni B. H. nisu potvrdili da su tog kritičnog dana oštećene oni ili neko od drugih vojnika predao optuženom Šarić Jasminu, niti je svjedok K.N. a ni K.H. u svom iskazu na bilo koji način potvrdio ili naznačio na bilo koji način da je optuženi Šarić Jasmin vršio fizička maltretiranja, zlostavljanja oštećenih, a niti su navedeni svjedoci potvrdili da je optuženi Šarić Jasmin izdao bilo kakvu naredbu da se o navodnom događaju šuti, niti da je naredio da se prema oštećenima postupa na način fizičkog maltretiranja, zlostavljanja premlaćivanja rukama nogama, kundacima oružja ili na drugi način.

Kada se radi o radnjama izvršenja optuženog Đerahović Seđada kako su one opisane u tački 1.optužnice, ono što je sud iz iskaza oštećenih nedvojbeno utvrdio, bez obzira na zapisnike o prepoznavanju na osnovu fotografija, jeste činjenica da je optuženi Đerahović Seđad bio prisutan kritičnog dana sa ostalim pripadnicima vojne jedinice DIV kojoj je pripadao i da jedini on nije imao mrežicu preko lica dakle, jasno je bio vidljiv njegov lik što je i sam potvrdio u svom iskazu a potvrdili i svjedoci M,S. i S., a da se radi inače o optuženom licu koje je iz navedenog mjesta gdje je vršen pretres kuća stanovnika srpske nacionalnosti, proizilazi iz iskaza svjedoka oštećenih kao istinito, jer je potvrđeno i drugim provedenim dokazima optužbe, i to saslušanjem svjedoka Š.I. i S.S. koji su u svojim iskazima potvrdili da su bili pripadnici Teritorijalne odbrane Zenica i jedinice Diverzantsko izviđačkog voda, čiji komandant je bio Š.A. a komandir odjeljenja je bio Š.I.i to u mjesecu junu 1992 godine pa

nadalje. Svjedok S.S. a i Š.I. su potvrdili da su tog dana 16.juna u jutarnjim satima učestvovali u pronalaženju nelegalnog oružja u selu Gradišće i Bukovica i da su se te prilike kombijem TAM prevezli u Gradišće i vršili pretres, a za konkretni pretres bili su zaduženi Š.N.i S. M. a njih ostalih 8-9 su vršili obezbjeđenje. Potvrdio je da je Đerahović Seđad bio u njihovom odjeljenju dakle bio je pripadnik Izviđačko –diverzantskog voda i učestvovao je u toj akciji pronalaženja nelegalnog oružja. Svjedok je na poseban upit tužitelja u istrazi odgovorio da nije istina da je Seđad niti bilo koji pripadnik DIV-a vodio na groblje u selu Bukovica, B. N. niti da je prijetio da će ga strijeljati pucati iz pušaka oko njega ili da su N. tukli bilo ko od pripadnika DIV-a te je odgovorno tvrdio da to nije istina, pri kom iskazu je ovaj svjedok ostao i na glavnom pretresu. Ovaj svjedok je potvrdio da je tu porodicu B. za koje nije znao tada ni kako se oni zovu, preuzela druga jedinica vojska i to kako kaže 25-tica i ta vojska ih je i odvela, a on sa ostalim vojnicima pripadnicima DIV-a a među njima i Đerahović Seđad su se povukli kako im je naredio njihov komandir Š. govoreći da nije njihova zona odgovornosti već 25-tice, i ta porodica kako kaže preuzeta od strane pripadnika 25-tice za koju zna da je bila jedinica koja je bila smještena u školi u Tetovu.

Iskaz svjedoka Š.I. je u potpunosti saglasan iskazu optuženog Đerahović Seđada, dok je suprotan iskazima oštećenih na okolnosti da su ih pripadnici ove jedinice kojom je komandovao Š.I.a koja je vršila pretres kuća, maltretirali i tukli i nečovječno postupali prema istim, te da su pripadnici te jedinice oštećene odveli u školu u Tetovu. Ovaj svjedok nema razloga da lažno svjedoči, a iz njegovog iskaza nedvojbeno proističe da je on bio taj koji je davao naredbe toj jedinici kojoj je pripadao i optuženi Seđad, a nikako da je naredbe izdavao Seđad, koji u ostalom i zbog godina koje je imao u to vrijeme nikako nije mogao biti nadređeni ovom svjedoku, što i po ocjeni suda dodatno dovodi i to u osnovanu sumnju vjerodostojnost i uvjerljivost iskaza B.N., da je Seđad izdavao naredbe, da je on naredio njegovo strijeljanje.

Dakle, iskazi svjedoka odbrane S.S. te Š.I., K.N., K.H. i I.H. kao svjedoka optužbe, svojim sadržajem ne ukazuju na to da je optuženi Đerahović Seđad vršio bilo kakvo fizičko maltretiranje i zlostavljanje B.N., B. V. a ni oca oštećenih, B.A.. Takođe ni svjedoci M. S., M.S. u svojim iskazima opisujući događaj iz juna mjeseca 1992 godine i pretres srpskih kuća nisu istakli na bilo koji način da je Đerahović Seđad vršio zlostavljanje fizičko maltretiranje a niti da je vidio sa drugim pripadnicima koji su pretresali srpske kuće tog jutra oko 09 sati, oštećenog B.N. prema groblju niti na bilo kakvo strijeljanje. Svjedok M.S. i M.S. su u svojim iskazima potvrdili stvarno i nedvojbeno prisustvo optuženog Seđada Đerahovića kritičnog dana sa ostalim vojnicima koji su imali zelene uniforme sa mrežicama preko lica, koje su dizali i spuštali, kako kaže svjedok M.S., a Seđad je imao podignutu mrežicu. Tako svjedok M.S. je potvrdio da su ti vojnici među kojima je bio i Seđad tog jutra tražili oružje i da niko nije maltretirao njega niti njegovu suprugu, a svjedok S. je kako kaže predao vojnu uniformu iz bivše JNA a nakon 15 minuta potom je sa jednim vojnikom koji je imao mrežicu preko lica koji ga je pozvao, otišao do kuće B.A.i tamo su zatekli A., N. i V. ispred kuće, a majka im je sjedila na pragu. Tu je bilo 10 vojnika, pa su odveli A. i N., dok je on, kako kaže ostao sa V.. Nakon oko pola sata vratili su se ti vojnici sa A. i N.i nosili su pištolj koji su pronašli a koji je valjda bio N. koji je inače bio oficir u rezervnom sastavu JNA. Svjedok je dalje istakao da su njemu tada vojnici rekli da može ići, i on je otišao svojoj kući koja je daleko oko 300 metara te potom otišao do strica M.R. da provjeri je li dobro, nakon čega se za par minuta vratio svojoj kući, i tada je ugledao da pored njegove kuće prolazi druga vojska u plavim uniformama i vode A., V. i N. svezane kanapom, a na glavi A. je bila šubara i na papiru četiri S i oko vrata kanister sa 10 litara nafte. Od tada nije vidio Seđada ni druge momke u zelenim uniformama. Istakao je potom da su ti vojnici u plavim uniformama onda pozvali njega i L.D.

da idu u školu u Tetovu, rekavši da je to naredio neki K. koji upravlja tom jedinicom. Otišli su pješice u školu gdje su vidjeli komšiju K.N., tamo su ih neki vojnici pitali imaju li oružje, niko ih nije dirao, ručali su sa vojskom, a onda je vojnik po imenu Dž. odveo ih u jednu učionicu gdje je bilo 15-tak vojnika da čekaju Šarić Jasmina, kojeg nije poznao. Potom je neki vojnik došao i pitao ih hoće li da vide kako tuku A. i sinove, što su njih dvojica odbili, a nakon pola sata su ih pustili da idu kućama. U putu stigao ih je kamion sa nekim vojnicima pa su ih povezli a tada su čuli kako je V. otišao sa grupom vojnika da traže oružje. Nakon pola sata kako je stigao kući došlo je 15 vojnika kod L.i pretresali đubreluk, pa kad nisu našli ništa došli su pred njegovu kuću, gdje je V. rekao kako on ima sanduk oružja, što nije bilo tačno, pa je rekao tim vojnicima da nema oružje i da je V. izgubljen, našto je taj K. rekao da on njega poznaje i da ih taj mali voda ko budale, nakon čega su otišli. Zadnji puta je Seđada vidio kada se vratio sa ostalim vojnicima te N. i A. i pištoljem. Sutradan je čuo da je pronađeno tijelo B.A..

Svjedok M.S. je u svom iskazu na glavnom pretresu istakao da je u junu mjesecu 1992 godine ne sjeća se koji dan, a bilo je oko 08 ujutru, optuženi Đerahović Seđad sa još nekoliko vojnika došao u pretres kuće i sa još jednim vojnikom je pretresao njegovu kuću kojom prilikom su našli 10-tak metaka 7,9 i dvije puške 7,64 karabin i lovačku-16-K orožuša ruskinja, koje je imao radi lova i to je predao Seđadu kog ga je poznao jer je išao sa njegovom kćerkom u školu, a poznao je i Seđadovog oca Dž. Nakon nekog vremena (oko pola sata) došla je druga vojska i tražila oružje pa im je rekao da je isto oduzeto. Zatim navodi da je sišao u podrum svoje kuće da rasklopi motornu pilu da je ne bi ko ukrao, te je pokrio krpom, tada mu je u podrum došao neki vojnik sa V. B. i rođakom R.B.i taj vojnik mu je opsovao srpsku majku govoreći da ponese oružje, i potom ga je gurnuo u podrum puškom, a na što je on vojniku rekao „ nemoj hoćel puška opalit“. Tu u podrumu taj vojnik udara macolom R.po leđima a kundakom puške V. u stomak nakon čega odvođe V. i R. u R. kuću a on ostaje u svojoj. Sutradan kada je išao po dvogled u školu vidio je A. vestu u školi u Tetovu Čuo je da su odvedeni B.A. i sinovi svezani prema Banlozima, to je čuo a nije vidio. Istakao je i to da je kasnije čuo da je A. pronađen mrtav. Naveo je i to da je prilikom vršenja pretresa u njegovoj kući Seđad rekao drugom vojniku kada su našli metke kod njega, da ga ne diraju jer ga zna, a nije ga niko maltretirao.

Dakle, svjedoci M.S. i M.S. su svojim jasnim i određenim iskazima u čije iskaze sud nema razloga sumnjati, obzirom da u iskazima ovih svjedoka ne nalazi ništa suprotno i kontradiktorno u pogledu određenih okolnosti koje se odnose na vršenje pretresanja i ponašanja optuženog Đerahović Seđada, su potvrdili da prema njima nije niko vršio fizičko maltretiranje pa ni optuženi Đerahović Seđad, a svjedok M.S. nije naveo da je uopće tog dana ili kasnije bilo kada razgovarao sa optuženim Šarić Jasminom, niti ga je kritičnog dana uopće vidio niti dočekao u učionici gdje je bio sa još 15 vojnika, nego mu je nakon određenog vremena rečeno da ide svojoj kući, što je i učinio. Dakle, ni iz ovih iskaza ne proizilazi da je optuženi Šarić Jasmin bilo kog pa ni ove svjedoke dakle ni oštećene B., fizički maltretirao i zlostavljao niti sam niti sa bilo kojim drugim vojnicima, niti proizilazi iz ovih iskaza pa ni iz iskaza drugih saslušanih svjedoka optužbe i do sada prezentiranih iskaza svjedoka odbrane, da je optuženi Šarić Jasmin bilo kome od vojnika naredio da vrše maltretiranje, zlostavljanja ili da se na drugi način nehumano ponašaju prema oštećenim ili drugim licima srpske nacionalnosti.

Svjedoci M.S. i M.S. potvrđuju dakle iskaz optuženog Đerahović Seđada i svjedoka Š. I. da jedinica kojoj je pripadao Seđad nije nikoga maltretirala prilikom pretresa, a da su B.A. i sinove odveli pripadnici druge jedinice. Svjedok M.S. je istakao i to da nije vidio nikakve

povrede kod B.A. i sinova, čak i kada su provedeni pored njegove kuće, kada ih je provodila druga jedinica a ne ona u kojoj je bio Sežad niti je čuo bilo kakvu pucnjavu tog dana, što bi sigurno zapamtio u takvim okolnostima, kada je vršen pretres kuća mještana srpske nacionalnosti. Ni svjedok M.S. nije čuo bilo kakvu pucnjavu tog dana tako da se iz ovih svjedočenja izvodi zaključak da tog dana i nije bilo „strijeljanja“ kako ga je opisao svjedok oštećeni B.N.. Ni sam svjedok oštećeni V. koji je ostao kod kuće, nakon što su N.odveli nije čuo bilo kakve pucnjeve tog dana a sigurno bi i on to zapamtio u takvim okolnostima, obzirom da mu je brat bio odveden, i sigurno bi bio zabrinut za brata. Svjedok N.B., V.ni u jednom momentu niti bilo kada nije ni spomenuo da je nad njim vršeno bilo kakvo strijeljanje zbog čega se iskaz svjedoka N. ne može prihvatiti uvjerljivim, vjerodostojnim i pouzdanim dokazom da je optuženi Đerahović Sežad izvršio krivičnopravne radnje za koje se optužnicom tereti.

Iskazi svjedoka M.S. i M.S. su dakle u potpunosti saglasni u iskazima optuženih Đerahović Sežad i Šarić Jasmina, u kojima oni negiraju da su vršili fizičko maltretiranje i zlostavljanje oštećenih B.N. i V. te tvrdnje oštećenih da im je povrede tog dana nanio optuženi Sežad a i sam optuženi Šarić Jasmin, ne mogu se prihvatiti utemeljenim, jer ne nalaze potvrdu u bilo kojim drugim dokazima subjektivnog a posebno nema dokaza materijalne prirode (medicinske ili druge dokumentacije) kojima bi se potvrdilo da su oštećeni kritične prilike usljed eventualno djelovanja optuženih Sežada Đerahovića i Šarić Jasmina i njihovog aktivnog učešća u opisanim radnjama, ili naređivanjem istih nanijeli bilo kakve povrede oštećenim udarajući ih šakama, rukama, kundacima pušaka niti da je optuženi Đerahović Sežad naredio učestvovao, ili organizovao „strijeljanje“, koje u svom iskazu navodi oštećeni B.N..

U svom iskazu na glavnom pretresu svjedok K.M. je naveo da je u junu mjesecu 1992.godine kada je bio ispred svoje kuće u mjestu Bukovica a koja je oko 50-60 metara vazdušnim putem od kuće B.A., a putem oko 100 metara, vidio grupu vojnika u specifičnim uniformama među kojima je bio i Đerahović Sežad došla prek kuću B.A. gdje ispred kuće izlaze B.A., njegova dva sina N. i V. te A. supruga. Čuo je da nešto razgovaraju, čuo je i smijeh i navodi da nije bilo nikakvog maltretiranja. U tim momentima dolazi druga vojska iz pravca Banloza i razgovaraju sa vojnicima među kojima je bio Sežad, pokazuju neki papir i grupa vojnika koja je prva došla udaljava se i kreće prema svom kombiju. Kada su mu se približili pitao je Sežada može li s njima do čaršije jer mora u komandu međutim odgovoreno mu je da nije dozvoljeno i da nema mjesta, nakon čega se pješke uputio prema autobusu i nije mu poznato šta se dalje dešavalo sa B.. Sežada poznaje od ranije, a čuo je priču da su A. i sinovi odvedeni u školu u Tetovu.

Svjedok H.T. je naveo da je bio pripadnik Armije BiH i to jedinice zvane 25-ica, te da su u junu mjesecu 1992.godine, njih 20-30 vojnika, dobili naređenje da idu da traže oružje od srpskog stanovništva, te kada su došli do kuće B. da su tu zatekli pripadnike druge jedinice koji su imali neobične uniforme sa mrežicama na glavi, među kojim vojnicima je bio i Đerahović Sežad međutim on jedini nije imao tu mrežicu, te kada su došli ta jedinica se povukla i oni su preuzeli teren pod vodstvom P.Z.. Na upit tužioca svjedok ističe da je komandant njegove jedinice u to vrijeme bio Šarić Jasmin, kao i da je njegov vod preuzeo zarobljenike i poveo ih prema školi.

Svjedok M.A. je u svom iskazu naveo da poznaje optuženog Šarić Jasmina od 12.05.1992.godine kada je otišao da se prijavi kod njega od kada je pripadnik protudiverzantske četeeokružnog štaba TO kojom četom je komandovao Šarić Jasmin.

Daljenavodidajesjedištejedinicebilonajprijeuosnovnoj školiI.G.K., azatimuosnovnoj školiHasanKikić uTetovugdjeje vodiodesetinuzalogistiku. Navodiitodajeu školiHasanKikić porednjegovejedinicebiosmeštenIzviđačkovodkojijekoristiodrugidioprostorija školemeđukojimajepredpostavljabilaikancelarijapedagoga. Daljenavodidajeujutro 16.06.1992.godinezajednosa Šarić Jasminomikomadirimaotšaona ŠečićuplaninukojajepripadalaplaniniVlašić jersudobilinaredbudaiduizviđanjeakcijekojujetrebalouraditinaVlašiću, dasusetuzadržalicijelidanitekuvečernjimsatimavratiliu školuuTetovoitunapraviliosnovneplanovedabiistovečeponovokrenuliprema Šečićkojplaninikakobiujutro 17-ognaplatoubila čitavajedinicaoko 100-tnjakvojnika, gdjesusezadržalinarednih 15-akdana. Nakrajunavodidamunijepoznatodalije Šarić Jasminabilokojinačinfizičkimaltretiraob.A., N.iV., daotomenikadaništanije čuokaoidaistenepoznaje. Naupitpredsjednikavijećakakosesvjedoksjećadasesve štojenaveodogodiloupravo 16.06.1992.godinenavodidajetodatumnokojije često ponavljaoinavodiourazgovorimaipričamajerjetobiosampočetakratuZenici.

Svjedok K.Z. je u svom iskazu naveo da je optuženi Šarić Jasmin u junu mjesecu 1992.godine bio komandir diverzantske čete poznate kao 25-ica, a on njegov zamjenik sa sjedištem u školi u Tetovu. Navodi da konkretna jedinica nije imala određeno područje ratovanja koje je pokrivala, nego je slana na ratišta po naredbama štaba. Sjeća se, kada je formiran Treći korpus, da im je prva akcija bila Šećićka planina. U školi u Tetovu pored njegove jedinice bio je smješten Izviđački vod okružnog štaba Zenica koja je koristila desni do škole, a njegova jedinica lijevi do škole, te da je komanda bila smještena u sredini lijevog bloka škole, a kancelarija pedagoga u desnom bloku škole u kojem dijelu je bio Izviđački vod.

SvjedokK.H.je u svom iskazu naveo da jedana 16.06.1992.godinebiouTetovuidajetomprilikomvidiodvijegrupenaoružanihvojnikaokojiprolaze porednjegaodkojihvojnikajepoznavaoDž.E.sakojimseipozdravio. Tomprilikomnavodidajevidiokakovojniciizdrugegrupevode, rukusvezanihužetomucivilnojodjeći, trojeljudiitojedanogstarijeg čovjeka, jednodjeteijedanogmlađeg čovjek. Svjedoknavodidatomprilikomnijevidioprvooptuženogugrupivojnikakojisuvodilitricivila, kaoidanikadanije čuodaje Šarić Jasmin, drugooptuženi, vršiofizičkonasiljenadB. A., V.iN..

Svjedok S.R. u svojoj izjavi od 20.12.2013.godine datoj u Ministarstvu unutrašnjih poslova Zenica – Uprava policije, koja je uz saglasnost stranaka i branilaca pročitana u smislu člana 288. stav 2. ZKP FBiH, jer svjedok zbog bolesti nije mogao pristupiti na glavni pretres, navodi da su ga jednog dana u periodu 15-20.06.1992.godine kada se vratio kući supruga i majka upoznale da su tog dana putem od Bukovice kroz naselje Banlozi pa sve do Tetova provedeni B.A. i njegovi sinovi, da su bili vezani, krvavi, A.sa šubarom na glavi, te da su ih proveli S.I. i S.nadimka „L.“. Sutradan je putem radio Zenice čuo da je prethodnu noć oko 22 sata doveden leš ispred poliklinike i da je pretpostavio da se radi o A.. Nakon tri-četiri dana odlazi u osnovnu školu u Tetovo gdje je kod dežurnog na stolu vidio crnu šubaru od ovčije kože, ogledalo, te školsku kartu na kojoj su suhom olovkom bile izvučene crte za koje predmete je pretpostavio da su vlasništvo B.. Na kraju navodi, što se tiče B., da je čuo da su ih odveli pripadnici Šarićeve jedinice.

Iz iskaza ovog svjedoka prosiće da optuženi Đerahović Sežad nije bio u grupi vojnika koja je privodila B.A. i sinove u školu u Tetovu, a što je suprotno iskazu svjedoka oštećenog B. V. ali i B.N.a iz istražnog postupka, a saglasno iskazima svjedoka I.H., M.S., Š.I., K. N., koji su

saglasno u iskazima potvrdili da optuženi Đerahović Seđad nije učestvovao u odvođenju oštećenih u osnovnu školu u Tetovu, a navedenim iskazima se u potpunosti opovrgavaju navodi oštećenih da je Đerahović Seđad ili neko drugi iz njegove jedinice maltretirao, tukao ili nečovječno postupao prema oštećenima. Svjedok Š. I. je sam naveo da je on naređivao na koji način će se postupati tog dana, obzirom da je on bio komandir odjeljenja i on je rukovodio i izdavao naredbe odjeljenju izviđačkog voda Opštinskog štaba a ne optuženi Đerahović Seđad. Potrebno je istaći i činjenicu da je kuća B.A. bila zadnja u nizu kuća koje je pretresla ova jedinica čiji pripadnik je bio kao obični vojnik Đerahović Seđad, i da niko, baš niko nije imao primjedbi na njihovo ponašanje, pa je i po nalaženju ovog suda nelogično da bi takvo vojničko ponašanje poremetili na kraju obavljanja zadataka a bez ikakvog razloga i povoda. Optuženi Đerahović Seđad je inače osoba koja je iz mjesta gdje su vršena pretresanja kuća, i činjenica je da poznaje lica i osobe iz tog mjesta, kao i oni njega, a činjenica je da Seđad jedini nije nosio mrežicu preko lica, dakle on se nije krio u pogledu identiteta, pokazao je lice pred ljudima koji ga poznaju, a što po mišljenju suda sasvim sigurno ne bi uradio da je imao namjeru uraditi išta što je protivno primjerenom i normalnom ponašanju u datoj situaciji, dakle što bi bilo protivno njegovoj svijesti i savjesti, obzirom na poznavanje tih ljudi iz mjesta u kome je sam živio, te postupati protivno naredbama neposrednog pretpostavljenog.

Optuženi Đerahović Seđad je u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu izjavio da je vršen pretres kuća u naseljima Gradište i Bukovica, a kuću B.A. su pretresali Š.I., brat Š. I.koji je komandir bio, i S.Č. kao ljudi od povjerenja, dok je on sa ostalim vojnicima bio ispred kuće. Nakon par minuta pretresa S. i Š. izlaze iz kuće sa A. i N. i on se obraća N. riječima „Šta ti je školski, ne boj se, ne sekiraj se? Imaš li naoružanja? Ako imate dajte i završeno.“ nakon čega V. izjavljuje „da zna gdje je naoružanje da bi ga on i „L.“ prodali i sve popili“, na što su se svi nasmijali. U tim momentima im iz pravca Banloza prilazi naoružana vojska, šaroliko obučena, neko u civilu, neko samo vojnu jaknu a neko hlače Teritorijalne odbrane Zenica. Među vojnicima je prepoznao lice imena E.Dž. i po tome zaključio da se radi o jedini 25-ici čiji je komandant bio Jasmin Šarić sa sjedištem u osnovnoj školi Hasan Kikić u Tetovu, te se nj komandir I. i Dž. odvajaju i razgovaraju nakon čega im I. naređuje povlačenje prema kombiju koji je bio smješten kod R. kuće, te su se odmah i povukli, ušli u kombi i krenuli prema Studentskom domu. Na kraju navodi da su Bo.ostali sa vojnicima jedinice 25-ica, da mu njihova sudbina od tada nije poznata, dok putem radija kroz nekoliko dana nije čuo da su privedeni, da je nađeno lice srpske nacionalnosti nakon čega je otišao do kuće da provjeri sa mještanima šta se to desilo i oni su ga obavijestili o sudbini B..

Dakle, sam optuženi ne spori svoje prisustvo na navedenom mjestu dana 16.06.1992 godine, pa i razgovor sa oštećenim N.kao i činjenicu da se poznaju još iz škole, ali optuženi negira po ocjeni suda osnovano, da nije vršio nikakve negativne nedozvoljene, nehumane radnje prema oštećenom kako N, tako ni prema njegovom bratu V., a ni ocu A,. Obzirom da je naprijed dato obrazloženje zbog čega se iskazima svjedoka B,N, i B. V. ne može pokloniti puna vjera, pa ni na takvim iskazima se nije mogao ni izvesti van svake razumne sumnje pouzdan zaključak o vjerodostojnosti iskaza oštećenih u pogledu učešća optuženog Đerahović Seđada u radnjama kako su opisane u tački 1. izmjenjene optužnice, a vjerodostojnost i uvjerljivost iskaza oštećenih dovedena je u sumnju ne samo iskazima svjedoka odbrane, nego i iskazima svjedoke optužbe, kako je to ranije obrazloženo, a koje obrazloženje u pogledu vjerodostojnosti iskaza oštećenih se odnosi i na pitanje učešća optuženog Šarić Jasmina u radnjama kako su ovom optuženom stavljene na teret u opisu pod tačkom 2. izmijenjene optužnice.

Optuženi Šarić Jasmin je u svom iskazu datom na glavnom pretresu u svojstvu svjedoka naveo da je dana 16.06.1992.godine obavljao dužnost komandira Izviđačko diverzantske čete Okružnog štaba u Zenici koja jedinica je imala sjedište u osnovnoj školi Hasan Kikić u Tetovu i to u dijelu škole lijevo od ulaza u objekt. Navodi da je u istoj školi u manjem dijelu u desnoj strani od ulaza u objekt, bio smješten Izviđački vod Okružnog štaba Zenica nad kojim nije imao komandu kao i da su se u tom dijelu škole nalazile kancelarije direktora i pedagoga. Dana 16.06.1992.godine navodi da je dobio zadatak od komande Okružnog štaba da se jave u reonski štab u Travniku radi izviđanja šireg reona Šečićke planine s ciljem sprječavanja neprijateljevog ulaska u grad Travnik, što je i učinio pa je u noćnim satima sa užim dijelom komande otišao u Travnik i cijeli dan su tu ostali, obzirom da se sve išlo pješke, kako bi izvidili kompletan teren zajedno sa komandantom reonskog štaba M.I. tako da su se oko 21 sat vratili u reonski štab u Travnik odakle su čekali dalje naređenje od komandanta, nakon čega dobijes naređenje da iz Travnika izvede jedinicu na Šečićku planinu da organizuju odbranu i da se pripreme na višednevni boravak, što je i učinio te su se u jutarnjim satima 17.06.1992.godine počeli iz Travnika penjati na Šečićku planinu. Dalje navodi da u junu mjesecu 1992.godine nije imao maskirnu uniformu niti beretku, kao i da ne poznaje oštećene i da ih je prvi put vidio u sudnici. Na kraju navodi da je prije rata bio jedino aktivno vojno lice u svom mjestu te je kao vojnik imao dužnost da promovise posao vojnika što je i činio u školi u Tetovu kada je dolazio na raspust pa pretpostavlja da je to bio razlog što su ga u sudnici isti identifikovali kao osobu koja je vezana za tu jedinicu i te događaje.

Niko od saslušanih svjedoka optužbe i odbrane, osim oštećenih nije isticao da je kritičnog dana bilo gdje u školi u Tetovu ili na drugom mjestu, vidio optuženog Šarić Jasmina da je upoće bio prisutan kada se dešavala maltretiranja i zlostavljanja oštećenih u osnovnoj školi u Tetovu, a što za ovo vijeće takođe nije sporno da je to prema oštećenim činjeno. To je činjeno prema istima u toku dovođenja u školu kako od lica mještana, prilikom provođenja prema školi u Tetovu tako i u osnovnoj školi u Tetovu jer određeni svjedoci potvrđuju da su vidjeli vezane oštećene u osnovnoj školi u Tetovu gdje su nepobitna činjenica privedeni, ali niko od svjedoka optužbe niti odbrane na bilo koji način ni direktno ni po osnovu posrednih saznanja eventualno, nije imenovao niti označio optuženog Šarić Jasmina kao lice koje je naredilo ili direktno učestvovalo samo ili sa drugim licima u fizičkom zlostavljanju, maltretiranju, premlaćivanju oštećenih dok su se isti nalazili u prostoru ove škole, tako da se zbog ove činjenice prihvata odbrana optuženog Šarić Jasmina da on nije na bilo koji način učestvovao u radnjama izvršenja krivičnog djela koje mu se izmijenjenom optužnicom stavlja na teret. Takođe je prihvatljiv po ocjeni suda i njegov navod da to nije učinio jer je inače prije rata bio jedino aktivno vojno lice u svom mjestu, te da je kao vojnik imao dužnost da promovise posao vojnika, što je i činio u školi u Tetovu kada je dolazio sa vojne akademije na raspust, pa pretpostavlja da je to bio razlog što su ga oštećeni u sudnici identifikovali kao osobu koja je vezana za tu jedinicu i te događaje. O ponašanju optuženog Šarić Jasmina, u kritično vrijeme, svjedočio je S.R. dajući svoj iskaz na zapisnik u MUP-u a koji iskaz je pročitao i ovaj svjedok je u svom iskazu korektno objasnio kako se na profesionalno i ispravan način prema njemu ali i prema drugim građanima kritične prilike ponašao optuženi Šarić Jasmin. Ovaj svjedok između ostalog svjedoči da je te noći oko 21 sat u školu ušao Šarić Jasmin, prošao pored njega i otišao u kancelariju. Nedugo zatim do svjedoka je došao njegov kurir i rekao da će ga komandant primiti sutra ujutru u 08 sati. Sutradan je ovoga svjedoka primio Šarić te je pitao ovog svjedoka da li ima oružje, i ako ima da će ovog svjedoka smatrati odgovornim, odgovorio mu je da nema nikakvo oružje, a za ostale on ne može garantirati. Nakon toga je izvršen pretres kuće ovog svjedoka. Svjedok nadalje tvrdi da je tada proteklo sve u najboljem redu, osim što mu je prilikom pretresa oduzeta lovačka puška, pištolj i karabin za koje je imao urednu dozvolu, kao i uniforma rezervnog kapetana bivše JNA.

Iskazima svjedoka M.A. i K.Z. se po nalaženju suda, iskazi oštećenih u pogledu prisustva optuženog Šarić Jasmina dana 16.06.1992 godine u školi u Tetovu i njegovo učešće u događajima koje mu se stavljaju na teret izmijenjenom optužnicom, takođe dovode u sumnju. Naime, ovi svjedoci su jasnim i određenim iskazima potvrdili navode odbrane optuženog Šarić Jasmina da su tog dana zajedno sa njim bili na izvidanju terena na Šečićkoj planini, a koja činjenica nije dovedena u sumnju suprotnim tvrđenjima ili dokazima optužbe.

Takođe po mišljenju sudazapisnici o prepoznavanju optuženog Šarić Jasmina od strane oštećenih, sa aspekta vjerodostojnosti su dovedeni u sumnju time što su na istim zapisnicima hemijskom olovkom unesene brojne oznake dodani brojevi 4 i 2 u zapisniku po kom je prepoznavanje vršio B.N., a brojevi 3 i 2 u zapisniku po kom je prepoznavanje vršio B.V., a koji način je neobičajan i nepoznat sudskoj praksi, te proizilazi da su ti zapisnici, kako tvrdi i odbrana, unaprijed pripremljeni.

Ove okolnostisu po ocjeni suda takođe od bitnih uticaja na stepen dokazne snage tih dokaza (zapisnika o prepoznavanju osumnjičenog Šarić Jasmina od strane svjedoka B.N. i B. V. od 12.05.2014 godine), kada se radi o identifikaciji optuženog Šarić Jasmina kao lica koje je po tom optužnicom označeno kao počinilac predmetnog krivičnog djela. Na takvom dokazu se po nalaženju suda ne može izvesti pouzdan zaključak o prisutnosti optuženog Šarić Jasmina kritične prilike, a posebno ne o njegovom učešću i realnom djelovanju prema oštećenima na način, u vrijeme i mjestu kako je to navedeno u optužnici za ovog optuženog.

Već su isticane određenelogičnosti i različitosti u iskazima oštećenih svjedoka kada se radi o identifikaciji odnosno prepoznavanju optuženog Šarić Jasmina, a koje nelogičnosti i kontradiktornosti u iskazima svjedoka oštećenih su ranije obrazložene, no potrebno je ovdje još dodati i sljedeće razlike u pogledu bitnih detalja kada se radi o opisu optuženog Šarić Jasmina. Tako svjedok N. na glavnom pretresu kaže da su mu od ranije primljenih udaraca prilikom dovođenja u školu oči bile zatvorene, i da nije vidio na oči, a uprkos toj činjenici tvrdi i kaže da ga je optuženi Šarić Jasmin tukao što dakle, po nalaženju suda nije uvjerljiva tvrdnja. Isti svjedok je na upit optuženog Šarić Jasmina istakao da je optuženi tada imao jaku kosu, crnu, dok je svjedok V.u svom iskazu opisao optuženog Šarić Jasmina kao osobu koju nije ranije poznao a koja je imala zelenu beretku na glavi, izrazitu kosu, na stranu kosa koja se vidjela ispod beretke, kestenjasta kosa, a na upit tužioca „da li se ta osoba nalazi u sudnici“, je odgovorio, „Kada sam došao u sudnicu, malo po nosu, faci i očima prepoznao gospodina sa strane“, pokazao na Šarić Jasmina rukom. Svjedok N. je u svom iskazu naveo da je navodno optuženi Šarić Jasmin imao na uniformi čin kapetana bivše JNA dok to svjedok V. nigdje ne spominje, a dakle, različito opisuju osobu što se tiče odjeće, a takođe i boje kose te osobe, koja ih je navodno tukla a za koju su rekli da je Šarić Jasmin koga nisu poznavali ranije nikada, su različiti u pogledu bitnih okolnosti i tim različitostima i nedosljednostima je takođe dovedena u ozbiljnu sumnju vjerodostojnost njihovih iskaza u kojima su naveli da je njih sa ostalim vojnicima kritične prilike tukao i optuženi Šarić Jasmin, a ta vjerodostojnost iskaza kao cjeline je upitna i zbog činjenice da svjedoci-oštećeni i u zapisnicima o prepoznavanju daju različite opise optuženog Šarić Jasmina u pogledu opisa i oznaka činova koje je ta osoba imala u kritično vrijeme (tako svjedok N. opisuje da je ta osoba u kancelariji imala činove kapetana a na glavnom pretresu navodi da je imao činove bivše JNA, a ne navodi kakve), dok B.V. na glavnom pretresu opisuje optuženog Šarić Jasmina kao lice kestenjaste kose a u zapisniku o prepoznavanju od 12.05.2014 godine kao lice tamnije kose, takođe na glavnom pretresu kaže da je to lice imalo zelenu beretku na glavi,a u zapisniku o prepoznavanju, da je imao crvenu beretku na glavi sa oznakama u obliku ljiljana. Proizilazi dakle neuvjerljivost

navedenih iskaza jer svjedoci daju različite opise a prepoznaju navodno istu osobu optuženog Šarić Jasmina u kritično vrijeme, što dovodi u pitanje kredibilitet iskaza ovih svjedoka.

Dakle, tvrdnje svjedoka oštećenih u pogledu naprijed navedenih okolnosti ne nalaze potvrdu u bilo kojim drugim dokazima izvedenih od strane tužilaštva, tako da se i zbog ovih različitosti njihovi iskazi ne mogu uzeti kao pouzdan za izvođenje zaključka o postojanju krivičnog djela za koje se optuženi Šarić Jasmin optužnicom tereti.

Vijeće smatra da se na osnovu činjenice da je B.A. preminuo od zadobijenih povreda kritične prilike, a što proizilazi iz obdukcionog zapisnika i službene zabilješke, te fotodokumentacije o obdukciji koje dokaze je priložilo Tužilaštvo, ne može van svake razumne sumnje izvesti zaključak da je u pogledu ove smrtne posljedice bilo kakav doprinos u vidu naredbe nekome drugom da vrši maltretiranje, premlaćivanje oštećenog, ili aktivnog učešća u nanošenju povreda navedenoj osobi imao optuženi Šarić Jasmin, jer nije dokazano u toku postupka da su ove povrede u uzročnoj vezi sa bilo kakvim radnjama optuženog Šarić Jasmina koje bi se mogle kvalifikovati kao radnje naređivanja ili neposrednog direktnog samostalnog ili u saizvršilaštvu sa drugima izvršenja radnji udaranja rukama nogama ili kundacima pušaka, a niti je izvedenim dokazima Tužilaštva utvrđeno da je smrt oštećenog nastupila kao posljedica povreda koje bi ovom oštećenom nanio optuženi Šarić Jasmin.

Kako u konkretnom slučaju kao jedine osobe koje su dale iskaze na okolnosti događaja, kao neposredni očevidci, pojavljuju oštećeni, dok ostali svjedoci su iznijeli posredne svjedočke iskaze, i niko od tih svjedoka nema bilo kakvih konkretnih saznanja o predmetnim događajima, niti je bilo ko drugi potvrdio navode oštećenih, te kako iskazi svjedoka oštećenih po nalaženju suda sadrže značajne unutrašnje nesaglasnosti i kontradiktornosti pa i međusobne suprotnosti, kada se cijene pojedinačno i u međusobnoj vezi, u zavisnosti od vremena i faze postupka (a na koje suprotnosti i nekonzistentnosti je ranije ukazano), to je kod ovakvog stanja stvari vijeće zaključilo da iskazi oštećenih nemaju sva potrebna obilježja konzistentnog, pouzdanog i uvjerljivog iskaza da bi bili ocjenjeni vjerodostojnim i prihvatljivim, zbog čega je zaključak suda da je nemoguće isključivo iz činjenice da su svjedoci oštećeni poznavali samo Seđada Đerahovića prije rata, (a optuženog Šarić Jasmina i nisu poznavali, a niti su na glavnom pretresu bili izričiti u svojim izjavama da se radi o optuženim kao licima koja su prema njima vršili zabranjene radnje), izvoditi po principu automatizma zaključak o krivici optuženih za inkriminirane radnje navedene u izmijenjenoj optužnici.

Dakle, kako iskazi svjedoka oštećenih (a tužilaštvo nije ponudilo druge potkrepljujuće dokaze), nisu bili takvog kvaliteta a niti se na osnovu ostalih izvedenih dokaza optužbe, kako iskaza svjedoka tako i materijalnih dokaza mogao izvesti pouzdan zaključak o samim okolnostima predmetnih događaja iz izmijenjene optužnice, a naročito o krivici optuženih, to je ovo vijeće primjenilo odredbu člana 299. tačka c) ZKP FBiH u vezi sa članom 3. istog Zakona (sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe Krivičnog zakonodavstva, sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog), donijelo presudu kojom je optužene Đerahović Seđada i Šarić Jasmina oslobodilo od optužbe smatrajući da tužilaštvo nije u toku postupka pružilo dovoljno dokaza na osnovu kojih bi se van svake razumne sumnje mogao izvesti zaključak o učešću optuženih u inkriminiranim radnjama a time i o postojanju krivice optuženih za radnje koje su im izmijenjenom optužnicom stavljene na teret.

Na osnovu odredbe člana 203. stav 1. ZKP FBiH optuženi se oslobađaju obaveze naknade troškova krivičnog postupka i isti u cjelosti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Na osnovu odredbe člana 212. stav 4. ZKP FBiH oštećeni B.N. i B. V. se upućuju da imovinskopravni zahtjev mogu ostvarivati u parničnom postupku.

Zapisničar

Predsjednik vijeća

Behlić Amara

Tešnjak Nermin

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba
Vrhovnom sudu Federacije BiH u
Sarajevu u roku od 15 dana od
dana prijema presude, putem ovog suda.
Oštećeni mogu izjaviti žalbu samo zbog
odluke o troškovima krivičnog postupka i odluke
o imovinskopravnom zahtjevu.